Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 891

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ κολασμέναι.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμη.—Ἡ φιλοξενία.—Τὸ Στάδιόν των.—Ἡ κ. Curie εἰς τὴν Σορβώνην (ὑπὸ κ: I. Orsay).—Τὰ δύο στοιχήματα (μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Συνταγή.- Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΑΙ

Ὅπως ὑπάρχουν βασίλεια εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τοὺς ἀγρίους λαοὺς μὲ βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι, ὅταν πεινοῦν, τρώγουν τὰς σάρκας τῶν βασιλισσῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν των, ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακήν μας κυριαρχίαν ὑπάρχει μία κατηγορία ἀνθρώπων καὶ ἀρχηγῶν οἰκογενειῶν, οἱ ὁποῖοι ψήνουν καὶ τρώγουν ὄχι τὰς σάρκας, διότι δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν τὸ σηκότι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν των.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες αὐταὶ ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ψευτοβασιλισσῶν τοῦ σπιτιοῦ, ἀφοῦ ὑπάρχει σπῖτι, τὸ ὁποῖον ὀφείλουν νὰ διοικοῦν, ἔστω καὶ καλύβη ἢ τρώγλη, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸ πλεῖστον, αὐταὶ ἱδρύουν, θεμελιόνουν, ἐπιπλόνουν καὶ αὐταὶ διὰ τοῦ ἱδρῶτός των συντηροῦν.

Εἶναι ἡ μεγάλη κατηγορία τῶν ἐργατίδων γυναικῶν τοῦ λαοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ παιδιά, εἴτε ὡς ὑπηρέτριαι, εἴτε ὡς ἐργάτιδες ἐργοστασίων, εἴτε ὡς ἀγρότιδες μοχθοῦν καὶ ἀγωνίζονται διὰ νὰ ζήσουν καὶ ἐξασφαλίσουν μίαν μικρὰν προῖκα, διὰ νὰ ἀποκατασταθοῦν καὶ νοικοκυρευθοῦν μίαν ἡμέραν.

Δραχμὴ μὲ δραχμὴν καὶ δεκάρα μὲ δεκάραν τὸ μικρὸν ποσὸν μαζεύεται, τὸ βιβλιαράκι τῆς τραπέζης ἀποκτᾶται καὶ μὲ τὸν καιρόν, μὲ πέντε, ἕξ, δέκα χρόνια, μὲ μυρίας στερήσεις καὶ οἰκονομίας καὶ μὲ ἐργασίαν νυκτῶν καὶ ἡμερῶν ἀτελειώτων τὰ ἑκατοντάδραχμα ἀνέρχονται εἰς ἑπτά, ὀκτώ, ἐνίοτε καὶ δέκα. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ πανὶ ἀγοράζεται τόπι, τόπι, καὶ ἐνῶ τὸ νέον σῶμα τῆς ἐργασίας ριγοῖ κάτω ἀπὸ ράκη ἀσπρορρούχων καὶ φορεμάτων, εἰς τὸ μπαοῦλο ἀραδειάζονται ὑποκάμισα ραμμένα μετὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ σινδόνια καὶ τραπεζομάνδυλα καὶ φορέματα ἄκοπα. Εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ρουχισμὸς τῆς κόρης καὶ τοῦ μέλλοντος νοικοκυρεοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἐν τῇ ἁπλότητί της ὀνειρεύεται ὅτι θὰ εὕρῃ ὀλίγην ἀγάπην καὶ ἡσυχίαν καὶ χαράν.

Ἴσως ἡ γυναῖκα τῆς τάξεως αὐτῆς ἀγνοεῖ τὸν τίτλον τῆς βασιλίσσης, ὁ ὁποῖος τὴν περιμένει. Ἀναντιρρήτως ὅμως, ὀνειροπωλεῖ μὲ χαρὰν τὸν τίτλον τῆς πτωχονοικοκυρᾶς καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐγώ της, τῆς θελήσεώς της, τῆς ἐνεργείας της.

Ἀλλ' ἐνῷ αὐτὴ μὲ τόσον κόπον καὶ ἱδρῶτα παρασκευάζει τὴν φωλεὰν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὀνειρευομένης εὐτυχίας της, φάλαγγες ὅλαι ἀνδρῶν νέων ἐργατικῶν καὶ ἀέργων ζοῦν κυλιόμεναι κάθε βράδυ εἰς καφφενεῖα καὶ ταβέρνες καὶ καταγώγια χαρτοπαικτικά, καὶ συνειθίζουν νὰ σπαταλοῦν τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον ἐκέρδισαν τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ὑποτιθεμένας αὐτὰς διασκεδάσεις.

Φυσικὰ οἱ σύζυγοι τῶν ἐργατικῶν γυναικῶν ἀνήκουν εἰς τὰς κατηγορίας τῶν νέων αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἕνας μόνον πρὸς πέντε ἢ πρὸς δέκα θὰ τύχῃ φρόνιμος, λογικός, νοικοκύρης, ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ, ἐννοῶν τὰ καθήκοντά του ὁπωσδήποτε ὡς σύζυγος καὶ ὡς πατέρας. Οἱ ἄλλοι, τὰ ἐννέα

δέκατα εἶναι οἱ τύραννοι, οἱ χωρὶς καμμίαν ἀρχήν, καμμίαν συνείδησιν, καμμίαν θρησκευτικὴν πεποίθησιν, κανένα φόβον Θεοῦ.

Φυσικά, ἐὰν ἐργάζωνται καὶ σπαταλοῦν εἰς τὸ κρασί, καὶ τὰ χαρτιὰ καὶ τὴς κακές συντροφιὲς ὅ,τι κερδίζουν, τὸ σπίτι στερεῖται καὶ ἡ γυναῖκα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ξενοδουλεύσῃ διὰ νὰ ζήσῃ αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της. Καὶ ξένη δουλειά, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶναι ἡ σκάφη καὶ τὸ σφουγγάρισμα καὶ τὸ σίδηρον, ἢ διὰ τὴν γνωρίζουσαν νὰ ράπτῃ, τὰ στρατιωτικὰ καὶ τὰ ἀμπατζίδικα ροῦχα μὲ δέκα πέντε λεπτὰ τὸ κομμάτι, ἢ τὸ κορδέλιασμα τῶν παπουτσιῶν, ἢ ἡ φραγγοραπτάδικη ἐργασία. Ἢ διὰ τὴν χωρικὴν αἱ ἀγροτικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ἢ τὸ μάζευμα τῶν χαλικιῶν, τέλος κάθε δουλειὰ κοπιαστική, ἐξαντλητική, ἐκνευριστική, ἡ ὁποία ἀφανίζει τὸ σῶμα, τὸ ἄλλως κουρασμένον καὶ ἀφανισμένον ἀπὸ τὰς καθημερινὰς φροντίδας τῆς ὁπωσδήποτε ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν, τῆς ἑτοιμασίας τοῦ φαγητοῦ, τῶν νυκτερινῶν φροντίδων τῶν μωρῶν, διότι αἱ γυναῖκες τῆς τάξεως αὐτῆς εἶναι αἱ γονιμώτεραι γυναῖκες τοῦ κόσμου.

Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ μαρτύριον εἶναι ἀνεκτόν, ὅταν ὁ σύζυγος εἶναι ἄνθρωπος καλὸς τοὐλάχιστον καὶ δὲν βασανίζῃ τοὺς περὶ αὐτόν. Ἀλλ' ὁ ἄνδρας, ὁ πίνων καὶ ὁ παίζων, γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐερέθιστος, θυμώδης, κακός, ὑβριστής. Καὶ ὅταν πιῇ καὶ παίξῃ ὅσα ἐκέρδισεν, τότε ἔρχεται ἀπειλητικὸς εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ζητεῖ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας της κέρδος διὰ νὰ ξαναπαίξῃ καὶ πιῇ πάλιν. Καὶ ἐπειδὴ τότε τὰ παιδιά της θὰ μείνουν νηστικὰ καὶ τὸ 'νοικι δὲν θὰ πληρωθῇ, ἡ δυστυχὴς ζητεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν της καὶ τὴν στέγην των. Ἡ σύγκρουσις τότε ἐπέρχεται φοβερά. Ὁ ἄρχων καὶ τύραννος μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου θὰ τὴν σκοτώσῃ εἰς τὸ ξύλο, διὰ νὰ τῆς πάρῃ διὰ τῆς βίας ὅ,τι δὲν τοῦ ἔδωκε μὲ ὕβρεις. Τὰ δὲ παιδιὰ λιμοκτονοῦντα, καὶ γυμνητεύοντα, ἐὰν παραπονεθοῦν, ξυλοκοποῦνται ἐπίσης, καὶ ἀπηλπισμένα πέρνουν τοὺς δρόμους ἢ ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ πατρός.

Γυναῖκες καὶ παιδιά, αἱ ὁποῖαι ζοῦν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας εἶναι πολλαί, πολὺ περισσότεραι ἀπὸ ὅσας φαντάζεταί τις εἰς τὸν τόπον μας. Ὑπάρχουν χωριὰ ὁλόκληρα, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες στολισμένοι μὲ τὰ σελάχια καὶ τῆς φουστανέλες των διημερεύουν εἰς τὸ καφφενεῖον καὶ τὴν ταβέρνα κουτσοπίνοντες, λογοκοποῦντες καὶ χαρτοπαίζοντες, ἐνῶ ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γυμνὰ καὶ ξυπόλυτα παιδιά της δουλεύει εἰς τὸ ἀμπέλι καὶ τὸ χωράφι καὶ τῆς ἐλπαίς: Ὑπάρχουν εἰς τὰς λαϊκὰς συνοικίας τῶν πόλεων ἀθλιότητες, ἀπορρέουσαι ἀπὸ τὸ καθεστὸς αὐτό, χωρὶς κανεὶς νὰ διαμαρτύρεται, κανεὶς νὰ φροντίζῃ, κανεὶς νὰ συμπαθῇ τὰς κολασμένας αὐτὰς ὑπάρξεις. Καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ ὄχι μόνον κυοφορεῖ τὴν διαφθορὰν καὶ δημιουργεῖ τροφίμους τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν φυλακῶν, ἀλλὰ ὑπονομεύει αὐτὴν τῆς φυλῆς τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀκμὴν εἰς τὰ ἄλλοτε ὑγιέστερα αὐτῆς στοιχεῖα, τὸν λαόν, τὸν ἐργατικὸν καὶ ὀλιγαρκῆ καὶ τίμιον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

Η'.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. . . . . ὁ κύριος καὶ ἡ κ. Πκρρέν. Μὲ αὐτὴν τὴν κοινὴν καὶ στερεότυπον παρουσίασιν εἴχαμεν γνωρισθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κ. Κλάρας Σμίθ. Ἡ κυρία εἶχεν ὑποβληθῆ εἰς φωτοθερκπείαν, πάσχουσα ἀπὸ κεφαλοπόνους καὶ ὁ κύριος πάσχων ἀπὸ διαβήτην. Ἐν τούτοις οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ἡ ἄλλη ἐφαίνοντο ἄρρωστοι. Ἡ κυρία μάλιστα, ἂν καὶ ὡρίμου πλέον ἡλικίας, ἦτο λεπτοφυής, κομψή, εὐκίνητος καὶ ζωηρὰ ὡς νέα κόρη. Μᾶς ἐπροσκάλεσαν εἰς γεῦμα, εὐθύς, ἀμέσως, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις. Τὸ ὄνομά μου τῆς ἦτο γνωστόν, διότι ἄλλοτε ἡ κ. Κλάρα Σμὶθ εἰς διαλέξεις της περὶ Ἑλλάδος εἶχεν ὁμιλήσει καὶ περὶ ἐμοῦ.

Ἔπειτα ἡ φιλοξενία εἰς τὴν Σουηδίαν εἶναι κάτι τόσον φυσικόν, ὥστε καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζουν οὔτε ποῖος εἶτθε, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε, θεωροῦν καθῆκόν των, μόνον διὰ τὴν ἰδιότητά σας ὡς ξένου, νὰ σᾶς παράσχουν πᾶσαν περιποίησιν. Εἰς τοῦτο οἱ Σουηδοὶ ὁμοιάζουν μὲ τοὺς Ρώσσους, τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τοὺς Ἕλληνας τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ ξένος δι' αὐτοὺς εἶναι πρόσωπον ἱερόν, ὡς ἦτο καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀρχαιότητα καὶ δὲν ὑπάρχει σπῖτι ὁπωσδήποτε εὔπορον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχῃ ξενῶνα καὶ μίαν ἢ δύω θέσεις εἰς τὸ τραπέζι του διὰ τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος ἤθελεν αἴφνης παρουσιασθῇ.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν μὲ ἐνδύματα ἐπισήμου γεύματος διηυθυνόμεθα εἰς τὴν ὡραίαν ἔπαυλιν. Τὸ καϋμένο τὸ ἄλογο τῆς ξεναγοῦ μας, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Στοκόλμην, ἦτο ζευγμένον τακτικὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, καμμιὰ φορὰ καὶ πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Μᾶς εἶχε συνειθίσει πλέον τόσον καλά, ὥστε μόλις ἐξηρχόμεθα τοῦ ξενοδοχείου, ἄλλοτε ἔστρεφε καὶ μᾶς ἔβλεπε μὲ τὰ μεγάλα σκεπτικὰ μάτια του καὶ ἄλλοτε ἐχρεμέτιζεν ἀνυπομονοῦν, ὡς νὰ ἐννόει καὶ αὐτὸ ὅτι ὠφείλαμεν νὰ σπεύδωμεν, διὰ νὰ ἰδῶμεν τόσα πράγματα ἄξια μελέτης. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔτρεχεν ἐξαιρετικῶς. Τόσον ὥστε νὰ μὴ προσέξῃ κἂν τὰ δύο τρία αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα συνηντήσαμεν εἰς τὸν δρόμον μας καὶ τὰ ὁποῖα ἄλλοτε τόσον τοῦ ἐπείραζαν τὰ νεῦρα, ὥστε ἢ ἐσταματοῦσεν ἀμέσως ἢ ἐδείκνυε διαθέσεις ἀφηνιάσεως.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρετ κῶς θαυμάσιος, ὁ ὁρίζων διαυγὴς καὶ φωτεινός, ὡς νὰ εἶχαν ἀναλυθῆ εἰς τὰ πέριξ καὶ ἐπάνω καὶ κάτω καὶ παντοῦ ὅλοι οἱ ἀμέθυστοι καὶ οἱ ὀπάλιοι καὶ τὰ ρουμπίνια τῆς δημιουργίας. Ὁ ἥλιος δύων ἐφαίνετο σὰν πυριφλεγόμενον ἀερόστατον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ λίμνη ὅλη ἀπὸ κρύσταλλον ἐπερίμενε κατακόκκινη τὸν ὑψηλόν της κύριον, ἕτοιμον νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ὑγρὰ βασίλειά της.

Εἴχαμεν ἐξέλθει ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ δὲν ἠκούκμεν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς κυλιομένους τροχοὺς τῆς ἁμάξης καὶ τὸν κανονικὸν βηματισμὸν τοῦ ἵππου. Ὁ μικρὸς σκύλος τῆς δοκτορίνας, ὁ ὁποῖος ἠκολούθει πάντοτε τρέχων καὶ φωνάζων, ἐσιώπα καὶ αὐτός· τόσον ἡ ἤρεμος σιγὴ τῆς φύσεως ἦτο ἐπιβλητική. Ἠσθανόμην κάτι νὰ μοῦ ἐπίεζε τὴν ψυχήν. Μὲ

εἶχε κυριεύσει τὸ μελαγχολικὸν συναίσθημα τῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπὸ τὸν τόπον μου, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ ἐπερνοῦσα μετάξὺ ἀνθρώπων ἐντελῶς ξένων, τοὺς ὁποίους μίαν στιγμὴν μόνον εἶχα ἰδεῖ, μὲ ἐστενοχώρει πολύ. Οἱ σύντροφοί μου δὲν εἰξεύρω τί ἐσκέπτοντο, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἐσιωποῦσαν καὶ αὐτοί.

Ἐπεράσαμεν πάρκα, ἀφήσαμεν πρὸς τὰ ἀριστερά μας δάση καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ κομμάτια λίμνης καὶ θαλάσσης, ἄλλοῦ κόκκινα, 'σὰν βαμμένα ἀπὸ αἷμα, ἀλλοῦ στακτιὰ καὶ μαῦρα, 'σὰν νὰ ἐσκίαζαν εἰς τὰ βάθη των πένθιμα κυπαρίσια καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Ἰὸτ ἐγαύγισε δυνατά, ἀναγγέλλων ἴσως ὅτι ἐφθάσαμεν· καὶ τὸ ἄλογον ἐσταμάτησεν.

Οἱ οἰκοδεσπόται μᾶς ἐπερίμεναν εἰς τὸν κῆπον, ἢ ἴσως ἐξῆλθαν εὐθὺς ὡς ἤκουσαν τὴν ἅμαξαν. Μᾶς ἔκαμαν τοιαύτην ὑποδοχήν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡ πρὸ ὀλίγου μελαγχολία μου διεσκεδάσθη καὶ ἠσθανόμην πραγματικὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν φιλοξενίαν.

Εἰς τὰς αἰθούσας μᾶς ἐπερίμεναν εὐχάριστοι ἐκπλήξεις: Ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. Balk καὶ ἄλλαι κυρίαι καὶ κύριοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ταξειδεύσει εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχον προσκληθῆ εἰς τιμήν μας. Μὲ τοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας θὰ ἔχετε κοινὰς ἀναμνήσεις Ἑλληνικάς, μὲ τὸν πρόξενόν σας δὲ καὶ ὀλίγην πατρίδα, μοῦ εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, ἐνῷ ἐκάμναμεν ἕνα γῦρον εἰς τὸν κῆπον. Ἡ ἀβρότης αὐτὴ μὲ συνεκίνησε. Καὶ ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἔμαθα, ὅτι καὶ ὁ Πρόξενος καὶ ὁ κ. Balk ἦσαν διὰ τὴν κυρίαν γνωριμίαι μόνον ὀλίγων στιγμῶν, καὶ ὅτι ὁ ἀμφιτρύων μας χάριν μας ἀπηύθυνε καὶ εἰς τοὺς δύω προσκλήσεις, ὡς φιλοξενῶν Ἕλληνας.

Τοῦ γεύματος προηγήθησαν τὰ σμαὶρ-μπρέντ εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν, μία συλλογὴ βασιλικὴ εἰς πλοῦτον καὶ ποικιλίαν καὶ ἐκλεκτικότητα καὶ μέσα εἰς πολυτέλειαν καρπῶν νωπῶν, μεσημβρινῶν ἐντελῶς κλιμάτων. Σταφύλια πασπαλισμένα μὲ κρυσταλλωμένην ζάχαριν, φραγκοστάφυλα, μπανάνες, ἀχλάδια, σῦκα, ὅλα αὐτὰ προϊόντα δένδρων τοῦ θερμοκηπίου των. Τὴν συντροφιάν μας, τὴν ἄλλως τε πολὺ εὔθυμον ἐζωήρευεν ὁ συνταγγατάρχης Balk, ἀεικίνητος, χαριτωμένος, ἐρωτῶν διὰ τὰς ἐδῶ γνωριμίας του, χαρακτηρίζων τὴν εἰς Ἀθήνας ζωήν του, διηγούμενος ἐπεισόδια εὔθυμα, εὐχάριστα, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου γενικεύουν τὴν ζωηρότητα καὶ δίδουν εἰς τὰς συγκεντρώσεις τὴν πνοὴν τῆς χαρᾶς.

Εἰς τὸ τραπέζι ἐμείναμεν ὥρας πολλάς. Καὶ κατὰ τοῦτο οἱ βόρειοι ὁμοιάζουν τοὺς Ἕλληνας τῆς ἀρχαιότητος. Ὄχι βεβαίως τοὺς Σπαρτιάτας μὲ τὸν μέλανα ζωμόν των, ἀλλὰ τοὺς ἀριστοκράτας Ἀθηναίους μὲ τὰ πολύωρα συμπόσια καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν φαγητῶν, καὶ τῶν γλυκυσμάτων καὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν κρασιῶν. Τὸ γεῦμα ἐδῶ δὲν εἶναι μία ξηρὰ φιλοφρόνησις, ὑπαγορευομένη ἀπὸ λόγους ὑποχρεώσεως, ἢ κοινωνικῆς συνηθείας. Ἀλλ' οὔτε θεωρεῖται βάσανον διὰ τὴν οἰκοδέσποιναν, ἀνιαρὸν καὶ δαπανηρὸν καθῆκον διὰ τὸν οἰκοδεσπότην, ἀναστατόνον τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνατρέπον τὴν οἰκογενειακὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν. Τὰ γεύματα εἶναι εἰς τὴν ἡμερεσίαν διάταξιν, εἶναι εἰς τὰς καθημερινὰς συνηθείας τῆς ζωῆς, εἶναι εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὸν προϋπολογισμὸν τῆς οἰκογενείας, ὅπως εἶναι τὸ θέατρον, αἱ ἐκδρομαί, τὰ ταξείδια καὶ κάθε ἄλλη ψυχαγωγία.

Ἡ ξηρὰ ἀντιλλαγὴ ἐπισκεπτηρίων, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἄλλην Εὐρώπην ἀποχωρίζει ὁσημέραι τοὺς μέχρι χθὲς φίλους καὶ περιορίζει τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν εἰς στενώτατα ὅρια, εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον εἰς τὴν Στοκόλμην. Τὰ ἐπισκεπτήρια χρησιμεύουν ἁπλῶς, ὅπως ὑπενθυμίσουν μίαν ὑποχρέωσιν, ἢ ὅπως δώσουν τὸ σύνθημα μιᾶς μακρᾶς φιλικῆς συναντήσεως. Καὶ αἱ συναντήσεις αὐταὶ εἶναι συχνόταται, πλησίον εἰς ἕνα πλούσιον τραπέζι, τὸ ὁποῖον στολίζει ὄχι μόνον ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρά, ἀλλὰ καὶ αἱ εὐφυολογίαι καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἑτοιμότης τοῦ πνεύματος, χαρίσματα, τὰ ὁποῖα τόσον ζωογονοῦν τὸ πνεῦμα καὶ τόσον ξεκουράζουν καὶ ἀναπτύσσουν τὸν ἄνθρωπον. Αἱ προπόσεις εἰς τὰ Σουηδικὰ γεύματα εἶναι ἁπλοῖ χαιρετισμοί, συνοδευόμενοι σπανίως καὶ ἀπὸ ὀλίγας θερμὰς λέξεις, Ὁ προπίνων δὲν ἀπευθύνεται εἰς ἕνα καὶ μόνον. Τὰ ποτήρια ἐκεῖ οὔτε συναντῶνται, οὔτε συγκρούονται. Ἁπλῶς χρησιμεύουν πρὸς χαιρετισμόν. Ὁ προπίνων ὑψώνει τὸ ποτῆρί του πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου πίνει, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ ὕψωνε τὸ καπέλλο του. Λέγει ὀλίγας λέξεις, ὁσάκις δὲν περιορίζεται εἰς μόνον τὸν χαιρετισμόν, πίνει, ὑψώνει καὶ πάλιν τὸ ποτῆρί του εἰς δεύτερον χαιρετισμὸν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τρώγῃ. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ οὗ προπίνουν κάμνει τὸ ἴδιον. Οἱ χαιρετισμοὶ αὐτοὶ ἀνταλλάσσονται ἰδίᾳ μεταξὺ γειτόνων τοῦ γεύματος. Εἶναι πολὺ χαριτωμένοι, πολὺ ἥσυχοι, πολὺ ὀλιγόλογοι καὶ ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὴν ἀνορεξίαν, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τοὺς τρώγοντας μὲ τὰς ρητορικὰς συγκινήσεις καὶ πολὺ συχνὰ μὲ τὰ κουραστικὰ καὶ ἀνούσια ἀερολογήματα τῶν προπινόντων.

Εἶχα συνειθίσει πλέον εἰς τὰς προπόσεις αὐτάς, διότι καὶ εἰς τὴν Κοπεγχάγην αἱ ἴδιαι ἐπικρατοῦν συνήθειαι, καὶ κατώρθωνα ἐπὶ τέλους νὰ μὴ παραλείπω τὸν δεύτερον χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον τόσον ἐλησμονοῦσα εἰς τὰς ἀρχάς. Ὁ κ. Balke εἰς μίαν στιγμὴν ἐκτάκτου ζωηρότητος ἔπιεν εἰς τὴν ὑγείαν τῶν ὡραίων κυριῶν, τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ διὰ μίαν ὡραίαν Ἑλληνίδα τῆς Αἰγύπτου, ἡ μόνη γυναῖκα τοῦ κόσμου, εἶπε, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Ἐὰν ἡ βασίλισσα τῆς Λακεδαίμονος ἦτο τόσον ὡραία, ὅσον ἡ νεωτέρα αὐτὴ ἀπόγονός της, τότε, εἶπε, ὁ αἱματοκυλισμὸς τῶν δύω λαῶν ἦτο μία θυσία ὀφειλομένη εἰς τοιοῦτον βωμὸν κάλλους.

Ὅλοι οἱ κύριοι συνεκινήθησαν μὲ τὴν ζωηρότητα τῆς περιγραφῆς καὶ μοῦ ἐζήτουν ὡς χάριν τὴν ἀποστολὴν μιᾶς φωτογραφίας τῆς ὡραίας πρὸς τὴν φιλοξενοῦσαν μας κυρίαν, ὅπου θὰ προσήρχοντο ὅλοι ὡς εἰς προσκύνημα, διὰ νὰ προσφέρουν τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ των.

Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς μὲ ἔκαμνεν ὑπερήφανον διὰ τους ὀλίγους περισωθέντας τελείους τύπους ὡραιότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐσκεπτόμην, ὅτι ἐὰν κατεβάλλετο ὀλίγον περισσοτέρα προσοχὴ εἰς τὴν σύναψιν τῶν γάμων, ἐὰν ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ ὡραιότης τῆς φυλῆς μᾶς ἀπησχόλει, ὡς ἀπασχολεῖ ἄλλους λαούς, καὶ ἐὰν ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος δὲν

ἐθυσιάζοντο εἰς τὸ συμφέρον, βεβαίως ἡ Ἑλλὰς σήμερον θὰ εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ὡραίους τύπους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ καλλιτέρα τοῦτο ἔνδειξις τῆς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς μας.

Τὸ Στάδιόν των

Μὲ τὸν κ. Balk ἐδώκαμεν συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ. Θὰ ἤρχετο εἰς τὰς ὀκτὼ νὰ πάρωμεν μαζὴ καφφὲ καὶ θὰ ἐπεσκεπτόμεθα ἔπειτα τὸ νέον Στάδιον τῆς Στοκόλμης.

Καὶ πραγματικῶς εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, ὁ κ. Balk εὑρίσκετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Ἐπήραμεν τὸν καφφέ μας καὶ χωρὶς νὰ χάσωμεν καιρὸν διηυθύνθημεν εἰς τὸ νέον Στάδιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ὀλίγον μακρύτερα ἀπὸ τὸ Σκάνσεν, περιβαλλόμενον ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἀμφιθεατρικὸν λόφον. Εἶναι περίπου ὅ,τι ἦτο τὸ ἰδικόν μας Στάδιον πρὸ τῆς ἀνοικοδομήσεώς του ὑπὸ τοῦ Ἀβέρωφ. Ὀλίγον πλατύτερον, ἀνοικτότερον, μὲ κερκίδας φυσικὰς ἀπὸ χῶμα, χωρὶς καμμίαν πολυτέλειαν καὶ καμμίαν ἐπεξεργασίαν. Ἄλλως τε οὔτε καθίσματα εἶναι σχηματισμένα ἐπάνω εἰς αὐτάς, διότι ἀντικρὺ ἀκριβῶς εἰς τὴν εἴσοδον ὑψοῦνται ἀμφιθεατρικῶς ξύλινα καθίσματα, κάτι παρόμοιον περίπου μὲ τὰ καθίσματα τὰ ὁποῖα ὑψοῦντο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κατὰ τὰς Ἀπόκρεω.

Αὐτὸ εἶναι ἔργον μου, εἶπεν ὁ κ. Balke καὶ ἐφαίνετο περισσότερον ὑπερήφανος παρὰ ἐὰν τὸ Στάδιόν του ἦτο ὅλο μαρμαρόκτιστον. Βλέπετε, μοῦ εἶπεν, δὲν ἔχομεν πολυτέλειαν, ἀλλ' ἔχομεν ἀκριβῶς ὅ τι οἱ κανόνες καὶ οἱ ὅροι τῆς γυμναστικῆς ἐπιβάλλουν δι' ἕνα Στάδιον. Ὅταν θὰ κάμωμεν διεθνεῖς ἀγῶνας—καὶ θὰ κάμωμεν—βεβαίως κανεὶς δρομεὺς καὶ κανεὶς ἀθλητὴς δὲν θὰ ἐγείρει παράπονα.

Χωρὶς νὰ ἐπικρίνῃ τὸ ἰδικόν μας Στάδιον, ἡ ἐπιμελὴς ἀποφυγή του ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἀναφέρῃ, μὲ ἔκαμε νὰ ἐννοήσω, ὅτι δὲν εἶχαν τηρηθῆ οἱ ὅροι καὶ οἱ κανόνες τῆς γυμναστικῆς κατὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν αὐτοῦ καί ὅτι οἱ παραπονούμενοι τότε ξένοι δὲν εἶχαν ἄδικον.

Ἐπεσκέφθημεν ὕστερον τὸ διαμέρισμα τῶν ἀθλητῶν, ἁπλοῦν,ξυλόκτιστον, ἀλλὰ εὐμαρέστατον, μὲ σειρὰν κοιτωνίσκων καὶ λουτρῶν,μὲ αἴθουσαν ἑστιατορίου μεγάλην, μὲ γραφεῖον, μὲ βιβλιοθήκην, τέλος μὲ ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν διαμονὴν ἀνθρώπων κάθε κάξεως, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουν τὴν νοσηρὰν ἀτμοσφαῖραν τῆς ταβέρνας καὶ τοῦ καφφενείου καὶ οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ γυμνασθοῦν, πέρνουν τὸ λουτρόν των, τὸ γάλα των, ἢ τὸ δεῖπνόν των, διαβάζουν τὰς ἐφημερίδας των τὰς ἀθλητικάς, ἔχουν πρόχειρα βιβλία σχετιζόμενα μὲ τὸν ἀθλητισμὸν καὶ μὲ τὴν ὑγιεινήν.

Εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ δύω τρεῖς ἀπέραντοι αἴθουσαι, μὲ ὅλα τὰ ὄργανα τῆς γυμναστικῆς, καὶ ἐκεῖ οἱ ἀθληταὶ τῆς περιφερείας γυμνάζονται τὸν χειμῶνα καὶ τὰς βροχερὰς ἐν γένει ἡμέρας.

Τὸν χειμῶνα ἄλλως τὸ Στάδιόν των ὅλον σκεπάζεται ἀπὸ κρυσταλλωμένους πάγους καὶ τὸ περὶζ δάτος, κρυσταλλωμένον καὶ αὐτὸ ὁλόκληρον, θὰ παρουσιάζῃ τὸ πλέον φαντασμογορικὸν θέαμα. Τότε ἡ γυμναστικὴ τοῦ ὑπαίθρου μεταβάλλεται εἰς παγοδρομίας, ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ νέαι μὲ ἐνδυμασίας θερμὰς καὶ γραφικάς, τρέχουν, χορεύουν, ἀσκοῦνται ἐνώπιον πλήθους θεατῶν, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὸ ὡραῖον θέαμα ἀπὸ τὰς κερκίδας, αἱ ὁποῖαι σκεπάζονται καὶ περιβάλλονται ἀπὸ γυαλὶ καὶ θερμαίνονται ἀναλόγως. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἔχει ἰδικόν της διαμέρισμα, κάπως περισσότερον ἐπιμελημένον εἰς τὸ ἀποδυτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ πρίγκηπες, ἀπὸ τοῦ Διαδόχου μέχρι τοῦ νεωτέρου τὴν ἡλικίαν ἔχουν τὰ λουτρά των, τοὺς κοιτωνίσκους των, τὰς ἀθλητικὰς στολάς των, τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰ καπνιστήριά των. Οἱ πρίγκηπες μεταβαίνουν καὶ γυμνάζονται ἐκεῖ καθ' ἡμέραν, συχνὰ προγευματίζουν ἢ καὶ δειπνοῦν μὲ φίλους καὶ συναθλητάς των, τοὺς ὁποίους δημοκρατικώτατα ἐκλέγουν, ὄχι μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων τὴν καταγωγήν, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀλαιμωτέρων, τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων. Τὸ διαμέρισμα τῶν ἐργατικῶν, τῶν ἀνθρώπων τοῦ ὄχλου, συνεχόμενον μὲ τὸ τῶν ἀστῶν, ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιάζον, ὅτι ἔχει εἰς κάθε κοιτωνίσκον μίαν ἢ δύω ἐνδυμασίας πλήρεις. Ὁ ἐργάτης, ὁ μεταπωλητής, ὁ μικροέμπορος, τὸ βράδυ ὅταν τελειώσουν τὴν δουλειάν των, τρέχουν εἰς τὸ γυμναστήριον, γυμνάζονται ὀλίγον, πέρνουν τὸ λουτρόν των, ἀλλάζουν ροῦχα, πίνουν ἕνα τσάϊ, διαβάζουν τῆς ἐφημερίδες των καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὰ σπίτια των. Φυσικὰ ἀφίνουν τὰ ροῦχά των, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπαύριον, ὅταν θὰ ἐπανέλθουν εὑρίσκουν πλυμένα καὶ καθαρισμένα. Δι' ὅλα αὐτὰ πληρώνουν περίπου τριάντα λεπτά,τὸ πέμπτον δηλαδὴ τοῦ ὅ,τι ἐξοδεύει ὁ ἰδικός μας ἐργάτης εἰς τὴν ταβέρναν, ὁσάκις δὲν ἀφίνει ὁλόκληρον τὸ ἡμερομίσθιόν του.

Ἀλλ' ἐκεῖ ὁ ἐργάτης συνειθίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖον νὰ θεωρῇ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸ λουτρὸν ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐκεῖ ὁ ἐργάτης ἀκούει, ὅπου καὶ ἂν σταθῇ, εἴτε εἰς ἐκκλησίαν, εἴτε εἰς συλλόγους, εἴτε εἰς ἄλλα λαϊκὰ κέντρα, ὅτι τὸ κρασὶ καὶ τὰ οἰνοπνεύματα εἶναι δηλητήρια, καταστρέφοντα τὸν ὀργανισμόν του. Ἐκεῖ οἱ διοργανόνοντες ἐργατικὰ σωματεῖα δὲν φροντίζουν νὰ ἐξεγείρουν τόσον τὸν ἐργάτην κατὰ τοῦ κεφαλαίου, ὅσον νὰ φωτίσουν τοῦ πνεῦμά του καὶ νὰ τὸν μορφώσουν ἄνθρωπον, ἐννοοῦντα τὸ καλὸν καὶ συντελοῦντα εἰς τὴν ἀτομικήν του πρόοδον. Ἐκεῖ αἱ λέσχαι τῶν ὑπαλλήλων δὲν σκοποῦν τὴν συγκέντρωσιν ἀνθρώπων πρὸς ἀποκλειστικὴν τεχνικὴν μόρφωσιν αὐτῶν εἰς τὸν κλάδον των, ἢ ἐνίσχυσιν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ πολιτευομένου, ἀλλὰ εἶναι κέντρα ρητόρων ἐκ τῶν δύω φύλων, ἐργαζομένων, ὅπως τὸν σώσουν ἀπὸ τὰς διαφόρους παγίδας, ἃς τὸ καθιερωμένον παρελθὸν τῶν παθῶν στήνουν εἰς κάθε του βῆμα.

Τὴν στιγμὴν τῆς ἐπισκέψεώς μας—ἦτο περίπου ὀκτὼ 'μισυ,—τέσσαρες πέντε ἐργάται ἐλούοντο μέσα καὶ ἄλλοι ἔφευγαν ἤδη, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ τμῆμα τῆς γυμναστικῆς, ὅπου εἶχαν ἀσκηθῆ. Ἄλλοι ἔρχονται τὸ πρωΐ καὶ ἄλλοι τὸ βράδυ, μᾶς εἶπεν ὁ κ. Balke, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτισε τοὺς ἐξερχομένους μὲ πολλὴν κελωσύνην καὶ εὐγένειαν. Καὶ μᾶς ἔδειξε τὸν πίνακα τῆς προηγουμένης ἡμέρας, εἰς τὸν ὁποῖον κάθε προσερχόμενος γράφει τὸ ὄνομά του. Φυσικὰ μεταξὺ τῶν τακτικωτέρων ἐκλέγονται κατόπιν οἱ μετέχοντες τῶν ἀγώνων, προσφέρονται δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ τιμητικὰ μετάλλια τῶν γυμναστικῶν σωματείων πρὸς ἐνίσχυσιν.

Ὅταν ἀπεχωρίσθημεν ἀπὸ τὸν κ. Balke, ἐσκεπτόμην τί γινεται εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν γυμναστικὴν, καὶ ἀμέσως μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἔβλεπα τὴν μελαγχολικὴν συνοδείαν τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων. Ὅλα τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἀσκοῦνται ἀργὰ καὶ ποῦ, εἰς ἐντελῶς ἀκατάλληλα κέντρα, τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων βασανίζονται ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ σχεδόν, τρεῖς καὶ τέσσαρες κατὰ σειρὰν ὥρας ὑπὸ ἥλιον τροπικόν, διὰ νὰ μάθουν τὰς ἀσκήσεις τοῦ προγράμματος. Καὶ ἔτσι ἐξηντλημένα, ἐκνευρισμένα, μὲ τὸ σῶμα συντετριμμένον φέρονται εἰς τὸ δημόσιον γυμναστήριον, ὅπου θὰ ἐπιδειχθῇ ἡ ἱκανότης των, ἐνώπιον τῶν ἐποπτῶν καὶ ἐπιθεωρητῶν, καὶ τῶν ποικιλονύμων ἐπιτροπῶν, αἱ ὁποῖαι μίαν φορὰν τὸ ἔτος ἐνθυμοῦνται τὰ καθήκοντά των.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρῳδίας αὐτῆς εἶναι ἡλιάσεις, πλευριτώματα, ποδαλγίαι καὶ ἀποστροφὴ τελεία πρὸς τὰς ἀσκήσεις. Οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ ξεκουράζωνται καὶ νὰ ξεμουδιάζουν μίαν δύο ὥρας τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν καθιστικὴν ζωὴν τῶν θρανίων, ἀντὶ νὰ ρυθμίζεται καὶ νὰ κανονίζεται ἡ ἀνάγκη τῶν παιγνιδιῶν των διὰ τῆς γυμναστικῆς, ἀντὶ τὸ σῶμά των νὰ τονώνεται καὶ νὰ γίνεται ἐλαστικόν, ξεψυχοῦν ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν κούρασιν δέκα ἢ εἴκοσι ἡμέρας τὸν χρόνον, καὶ δὲν αἰσθάνονται βέβκια, ὅταν φύγουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, κομμίαν συμπάθειαν πρὸς τὴν ἀθλητικὴν ζωήν.

Καὶ ἐσκέφθην ἀκόμη, ὅτι ἡ μεγάλη ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, μὲ τὸν Διάδοχον ἐπὶ κεφαλῆς, ἡ ὁποία ἀπέδειξε πόσον τελείως εἰξεύρει νὰ ἐργάζεται, ὤφειλε νὰ ἀναλάβῃ τὴν σχολικὴν γυμναστικὴν τῆς χώρας καὶ νὰ κανονίσῃ αὐτὴ τὸ ζήτημα αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἀκμὴ ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς. Τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀνατεθῇ ἡ σχολικὴ αὐτὴ διοργάνωσις μὲ βεβαιότητα τελείας ἐπιτυχίας, εἶναι ὁ κ. Χρυσάφης, ὁ ὁποῖος καὶ κατὰ τὸν κ. Balk, ὡς καὶ κατὰ τὸν διευθυντὴν τῶν γυμναστηρίων ὅλης τῆς Σουηδίας, εἶναι τελείως κατηρτισμένος.

Καὶ ὁ κ. Balke μοῦ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν τοῦ γενικοῦ Διευθυντοῦ κατὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτοῦ συνάντησίν μας; Διατί δὲν ἐχρησιμοιήσατε τὸν Χρυσάφην; Ὅλα τὰ ἄλλα κράτη ἐδαπάνησαν καὶ μᾶς ἔστειλαν ἐδῶ γυμναστάς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθεσαν μετὰ τὴν ἐπιστροφήν των τὴν γυμναστικὴν διεύθυνσίν των. Ἡ Ἑλλὰς ἐδαπάνησέ τι διὰ τὸν Χρυσάφην; Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀφοῦ φιλοδοξεῖ νὰ γείνῃ τὸ κέντρον τῆς ἀναστάσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, διατί ἀφίνει μίαν τοιαύτην εἰδικότητα ἀχρησιμοποίητον;

Αἱ ἐρωτήσεις καὶ τὴν φορὰν αὐτήν, ἔμειναν χωρὶς ἀπάντησιν.

Τὸ τμῆμα τῆς πιλοποιΐας τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἐφωδιάσθη καὶ πάλιν μὲ πλουσίαν συλλογὴν ὑλικῶν τῆς χειμερινῆς περιόδου καὶ μὲ διάφορα μοντέλα ὡραιότατα καὶ εὐθηνά. Αἱ πελάτιδες τοῦ τμήματος τούτου αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν κ. Ἀριστέαν Λεούση, τὴν γνωστὴν διὰ τὴν καλλαισθησίαν της πιλοποιὸν τῆς σχολῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας ἀρ. 37.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ κ. CURIE

Ἄλλοτε διὰ νὰ λάβουν αἱ γυναῖκες ὡς μαθήτριαι μίαν θέσιν εἰς τὰ καθίσματα τοῦ Πανεπιστημίου, προηγοῦντο συζητήσεις περὶ τοῦ ὀρθοῦ ἢ μὴ τοῦ πράγματος καὶ προεβάλλοντο γνῶμαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον δυσμενεῖς διὰ τὰς γυναῖκας.

Σήμερον αἱ δειλαὶ μαθήτριαι τῶν Πανεπιστημιακῶν ἑδωλίων ἐτίμησαν τόσον καλὰ τὰς θέσεις των καὶ ἐξῆλθαν τόσον θαυμασίως κατηρτισμέναι ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμια, ὥστε χωρὶς κανένα θόρυβον πλέον καὶ κανένα δισταγμόν, ὅπου ὁ πολιτισμὸς δὲν μένει στάσιμος, νὰ φθάνουν μέχρι τῆς καθηγητικῆς ἕδρας. Τὰ Ἰταλικὰ Πανεπιστήμια ἀριθμοῦν πλέον τρεῖς γυναῖκας καθηγητρίας, τὰ Ἑλβετικὰ δύω,καὶ ἀπὸ προχθὲς ἡ Σορβώνη ἐφιλοξένησιν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας θέσεις της, τὴν κ. Curie, τὴν συμπαθῆ χήραν, ἡ ὁποία ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν σύζυγόν της εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ ράδιον, μίαν οὕτως εἰπεῖν ἀκτῖνα ζωῆς, τιθεμένην εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν γυναικῶν εἰς καθηγητρίας τοῦ Πανεπιστημίου ἔκαμε καὶ πάλιν ἡ Σουηδία, ἡ πρὸ δεκαπενταετίας περίπου διορίσασα εἰς τὴν ἕδραν τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, τὴν διάσημον διὰ τὰς μελέτας καὶ ἀνακαλύψεις της καὶ ἀοίδιμον Ἄνναν Κοβαλέφσκη.

Σήμερον εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος συζύγου της ἡ Γαλλία διορίζει τὴν κ. Curie, τὴν μόνην δυναμένην νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον ἐκείνου καὶ νὰ διδάξῃ τὸ μάθημά του, χωρὶς καμμίαν ἀντιπολίτευσιν, χωρὶς καμμίαν ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους της ἄνδρας. Ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὴν ἐνθουσιώδη τῶν ὁποίων ὑποδοχὴν καὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Σορβώνης, ἀσφυκτικῶς πλήρη ἀπὸ ἀκροατήριον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων της ἡ διαπρεπὴς καθηγήτρια. Ἐνῷ αὕτη ἀνεμένετο μὲ τὴν ἀγωνιώδη σιγὴν τῆς προσδοκίας τῆς ἐμφανίσεως τῆς πενθούσης κυρίας διὰ τὸν θάνατον συζύγου καὶ συνεργάτου εἰς τὴν ἐπιστήμην, ὁ κ. Bergeret καθηγητὴς καὶ συνάδελφος τῆς κ. Curie ἔλεγεν εἰς στενὸν κύκλον δημοσιογράφων.

«Ἰδοὺ πραγματικῶς ὁ θρίαμβος τῆς γυναικός, ὃν ἐξίσου ἔψαλαν ὁ Victor Hugo καὶ ὁ Gaston Deschamps. Ἡ γυνὴ θὰ θριαμβεύσῃ ἐδῶ, τώρα ἀμέσως, ὅπως ἐμπρέπει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν της, χωρὶς θόρυβον καὶ φωνάς, μὲ τὴν πλέον θαυμασίαν μετριοφροσύνην. Βλέπετε καὶ σεῖς ἀκόμη, τόσον ὀλίγον ἐγνωρίζετε περὶ τίνος πρόκειται, ὥστε νὰ παρίστασθε ἐλάχιστοι καὶ χωρὶς φωτογράφον. Ἄλλως τε ἡ κ. Curie ἐξέφρασε τὴν ρητὴν ἐπιθυμίαν ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων της νὰ μὴ φέρῃ ποσῶς ἐπίσημον χαρακτῆρα, διότι ἐννοεῖ ἁπλούστατα νὰ συνεχίσῃ μάθημα τοῦ συζύγου της, ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος, ὁ τόσον ἀπροσδόκητος καὶ τυχαῖος τὸν διέκοψε.

Μεθ' ὅλα ἐν τούτοις τὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ φαινόμενα, ἐξηκολούθησεν ὁ διαπρεπὴς καθηγητής, ἑορτάζομεν σήμερον μίαν μεγάλην ὑπὲρ τῶν γυναικῶν νίκην. Διότι, ἐὰν αἱ γυναῖκες

ἀνέρχωνται τόσον καλὰ ἐρωδιασμέναι εἰς τὸ βῆμα αὐτὸ τοῦ διδασκάλου τῶν ἐπιστημῶν, ποῦ μένει νὰ ζητήσωμεν εἰς τὸ μέλλον, τὴν ὑποτιθεμένην ὑπεροχὴν τοῦ ἄρρενος; Ἀληθῶς! ὁ καιρὸς ἔφθασεν, ὅπου αἱ γυναῖκες ἔγιναν ἀνθρώπινα πλάσματα!.....»

Ὁ κ. Bergeret δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φρᾶσιν του, τὴν τόσον συγγενῆ μὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ «Ἀμήν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐλεύσεται ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ ἔσχατοι ἔσονται πρῶτοι» ὅταν μία μικρὰ θύρα τοῦ βάθους ἤνοιξεν ἀθορύβως καὶ ἡ κ. Curie ταχεῖα ὡς σκιὰ εὑρέθη εἰς τὸ βῆμα. Ὦ! τὴν ἀλησμόνητον στιγμήν! Ἕνα μαῦρο φόρεμα, δύω χέρια ὠχρά, ἀδύνατα καὶ νευρικά, ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ μέτωπον, ὅπως ἔχουν αἱ Παναγίαι τοῦ Memling: Ἰδοὺ ἡ γυνή. Ἄλλως τε δὲν τὴν βλέπομεν καλά, διότι ὅλων τὰ μάτια δακρύζουν.

Χειροκροτοῦν πολύ, πολύ, διὰ νὰ τῆς δώσουν καιρὸν νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν συγκίνησιν. Καὶ ὅταν αἱ ἐπευφημίαι ἔπαυσαν ἡ κ. Curie κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ χείλη της διαστέλλει φρικίασις. Τί θὰ εἰπῇ ἀρά γε; Θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὸν νεκρόν; Θὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Κυβέρνησιν; τὸ Πανεπιστήμιον; Ὄχι! Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἀρχίζει μὲ φωνὴν καθαράν, δικυγῆ, χωρὶς δικκοπήν. «Ὅταν ἀντιμετωπίσωμεν τὰς προόδους τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δεκάτου ἑνάτου αἰῶνος....»

Ὦ! ἀπροσδόκητος φρᾶσις ἀσυγκρίτου αὐστηρότητος! Ἀλλὰ τί ὑπάρχει λοιπὸν τὸ τόσον συγκινητικὸν εἰς τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια, ὥστε ὅλοι νὰ σκουπίζουν τὰ μάτια των.

Ἀλλὰ ἰδοὺ ὅτι ἐξακολουθεῖ ὁμιλοῦσα μὲ ψυχρὰν ἀκριβολογίαν περὶ τῶν ἀτόμων τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ περὶ τῶν Ἴων τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν. Τώρα δύναταί τις νὰ τὴν ἰδῇ καλλίτερα. Ἡ κ. Curie εἶναι ἡ σύνθεσις ὅλων τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας ἐζωγράφισεν ὁ Carrière.

Εἶναι ὅλη ἁπλότης, συστολὴ καὶ ἐπιφυλακτικότης. Τὰ μαλλιὰ πλούσια εἶναι τυλιγμένα εἰς κόμβον εἰς τὰ ὀπίσω τῆς τῆς κεφαλῆς· εἰς τὰ ἐνδύματά της τίποτε δὲν σταματᾷ τὴν προσοχήν, τίποτε δὲν προδίδει τὴν φιλαρέσκειαν. Ἓν σύνολον μαῦρον, λεπτόν, ἰσχνόν, τὸ ὁποῖον ἀποπνέει μίαν ὀδυνηρὰν ταπεινότητα. Ἀλλ' ὑπὲρ τὸ μαῦρο σύνολον ὑψοῦται τὸ μέτωπον, τὸ ὡραῖον καὶ ὑπερήφανον καὶ ἰσχυρὸν εἰς ἐκδήλωσιν θελήσεως μέτωπον, τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιβάλλεται καὶ ἐκπλήσσει. Καὶ δὲν βλέπει τις πλέον τὴν γυναῖκα, ἀλλ' εἰς τὸ μέτωπον αὐτὸ τὴν διάνοιαν, τὴν σκέψιν ὁμιλοῦσαν. . .

Τὰ ρῶτα σβύνονται διὰ τὰ πειράματα. Καὶ τότε ἐνῶ εἰς τὰ χέρια της φωτίζονται μὲ χρώματα ἰώδη καὶ ὀπάλινα διάφοροι σφαῖραι καὶ σωλῆνες αὕτη ἐξηγεῖ καὶ ἑρμηνεύει.... Καὶ ὁ συνάδελφός της εἰς τὴν ἐπιστήμην κ. Bergeret λέγει χαμηλοφώνως πρὸς ἕνα μαθητήν του: «Τί πράγματα λοιπὸν εἶνε αὐτὰ τὰ Ἴων». Διότι εἶναι τόσον ἀληθῶς σοφός, ὥστε νὰ ὁμολογῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζει. Ἴωνα δὲν ἐγνώριζα λέγει, ἕως τώρα παρὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης. Σήμερον ἔμαθα πολλὰ ὠφέλιμα πράγματα. . . . . .

Αἴφνης ἡ κ. Curie ἐξηφανίσθη, ὡς εἶχεν ἐμφανισθῇ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, τῆς κρυμμένης εἰς τὸ βάθος τοῦ τοίχου. Τί θαυμασία μετριοφροσύνη!....

I. de Orsay

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΚΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Πάντοτε ἠγάπησα τὴν πανσέληνον καὶ ὠνειρεύθην συχνὰ ἕναν ἄλλον κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπανίδωμεν ὑπὸ τὸ λευκόν της φῶς τὰ ἀγαπητά πρόσωπα τῶν νεκρῶν μας, ὅπου κάθε πρᾶγμα θὰ ἔχῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ φωτὸς αὐτοῦ. Οὔτε πάθη, οὔτε γέλοια, οὔτε θορυβώδεις χαραί, οὔτε δάκρυα, οὔτε ἐπιθυμίαι, μία αἰωνία γλυκεῖα αὐγὴ ἐσωτερική, καὶ ἡ ἡσυχία εἰς τὴν εὐχαρίστησιν. Ὁποία ἀτελείωτος ἀνάπαυσις εἰς τὴν σκέψιν αὐτήν!

Αἱ ἀσημέναι ὁδοὶ μὲ ὡδηγοῦσαν εἰς ἄλλον κόσμον, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸ βασίλειον ἐκεῖνο τῆς εἰρήνης.

Ἡ γόνδολά μου ἐσταμάτησε ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι Βαρβαρίγο. Ἡ παλαιὰ ὄψις του ἐφαίνετο θαυμασία μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἡ ὁποία, ὡς ὁ θάνατος σβύνει τὰ ἔτη καὶ τὰς ριτίδας, κάμνει ὅλα νὰ φαίνωνται θαυμάσια. Ἔμενα ξαπλωμένος μέσα εἰς τὴν γόνδολα μὲ τὸ πρόσωπον γυρισμένον πρὸς τὸ παλάτι.

Ἡ τύχη μὲ εἶχε φέρει ἐκεῖ—τοὐλάχιστον ἔτσι μοῦ ἤρεσε νὰ σκέπτωμαι—διατί λοιπὸν θὰ ἔφευγα; Δὲν εἶχα παρὰ νὰ περιμένω τὴν συνέπειαν τῶν πραγμάτων.

Ἕνα παράθυρον ἤνοιξε.

Εἶχε ἀκούσει τὸν θόρυβον τῶν κουπιῶν καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ ποιός περνοῦσε εἰς τὸ κανάλι τόσον περασμένην ὥραν, ἢ τὸ αὐτὸ ἐσωτερικὸν αἴσθημα τὸ ὁποῖον μ' ἐτάρασσε τὴν εἶχε ἐξυπνήσει;

Ἐπαρουσιάσθη ὡς φάντασμα καὶ ἀκούμπησε εἰς τὸ παράθυρον. Τὴν ἔβλεπα καθαρὰ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της, τὰ μαλλιά της, καρφωμένα τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ βίαν, τὰ ἄσπρα χέρια της.

Ἔμελλε νὰ μὲ ἴδῃ—ἔπρεπε νὰ μὲ ἴδῃ! Ἤμουν μεθυσμένος ἀπὸ τύψεις καὶ ἐλπίδα καὶ φόβον· δὲν ἠδυνάμην, δὲν ἤθελα νὰ κινηθῶ.

Τέλος ἤκουσα μίαν σιγανὴν φωνὴν καὶ τά γυμνὰ χέρια της ἐξαπλώθησαν πρὸς ἐμέ, ἄσπρα σὰν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Τὰ ἡσθανόμην νὰ μὲ ἐναγκαλίζωνται, τὸ διάστημα μεταξύ μας εἶχε χαθῆ καὶ τῆς ἐκρατοῦσα τὰ χέρια. Ἔπειτα ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδιά μου ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ καὶ μία ἀνατριχίλα ἐπάγωσε τὸν πυρετὸν τῶν ἀρτηριῶν μου. Εἶχε φύγει! Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει τὸ πᾶν. Ἔπρεπε νὰ περιμένω. Δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ τοιουτοτρόπως.

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε: ὥραι, λεπτά, δὲν ἠξεύρω, δὲν εἶχον πλέον συνείδησιν τοῦ χρόνου. Ἡ πόρτα ἤνοιξε ἥσυχα· εὑρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὴν μαρμαρένια σκάλα· τὰ ἄσπρα χέρια ἦσαν πολὺ πλησίον.

Ἐδιάβασα πολλὲς φορὲς ὅτι ἡ προσευχὴ ἀνέβαινε εἰς τὰ χείλη τὴν στιγμὴν τοῦ πειρασμοῦ. Ψεῦδος! Ἦτο πολὺ ἀργά! Ἔτρεξα πρὸς τὴν σκάλα καὶ διὰ μίαν ἀδιήγητον στιγμὴν τὴν ἐκράτησα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου.

Τὰ χείλη μας ἡνώθησαν ἡτύχως ὅπως τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν πλησιάζουν, ὅταν ἔρχεται ἡ νύχτα, ἔπειτα ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὸν ἀναγκαλισμὸν αὐτὸν ὡς τρελλός, ἐνῷ ἐκείνη μ' ἐκύτταξε μὲ ἔκπληξιν, ὡς νὰ τὴν εἶχαν ξυπνήσῃ ἐνῷ ὠνειρεύετο. Τὸ βλέπω ἀκόμη τὸ πρόσωπόν της, θὰ τὸ βλέπω πάντοτε.

Δὲν γνωρίζω πῶς ἐπέστρεψα εἰς τὴν γόντολά μου καὶ ἔπειτα εἰς τὸ σπίτι μου· ἐνθυμοῦμαι ὅμως καλὰ ὅτι ἔδσσα τὸ πλοιάριον μου εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀνέβηκα τὴν σκάλα μου ψάχνοντας καὶ ἔπεσα εἰς τὸ κρεββάτι μου, ἀπομακρύνων κάθε σκέψιν μὲ ὑπερτάτην προσπάθειαν θελήσεως ἕως τὴν στιγμὴν ὅπου βαρὺς ὕπνος—ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν ὁ ὕπνος τῆς ἀθωότητος—μὲ κατέλαβε.

Δὲν γνωρίζω τί ἔκαμα τὴν ἑπομένην, ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι δὲν τολμοῦσα νὰ ἐξέλθω τὴν ἡμέραν, τόσον ἐνόμιζα ὅτι ἔφερα ἕνα στίγμα. ἕνα στίγμα ἀτιμωτικὸν, τό ὁποῖον ὅλοι ἠδύναντο νὰ ἴδωσι.

Καὶ ὅμως τί ἔγκλημα εἶχα πράξει; Ἕνα καὶ μόνον φίλημα τόσον ταχύ!

Εἶχα ἀορίστως συνείδησιν, ὅτι δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ζήσω μὲ τὸ ἄγνωστον αὐτὸ ὄν, τὸ ὁποῖον αἴφνης ἐξύπνησε ἐντός μου. Ἔπρεπε νὰ ἀνοικοδομήσω μὲ τὴν συνείδησίν μου τὸ κρημνισθὲν οἰκοδόμημα τῆς τιμιότητός μου, ἔπρεπε νὰ εἰσέλθω ὅπως μέσα εἰς φρούριον, ἐὰν ἤθελα νὰ ἐπαναλάβω τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔπαιξα ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Εἶχα προσκόψει εἰς ἕνα σκόπελο καὶ ἐπάλαια εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων, προσπαθῶν τοὐλάχιστον νὰ συλλάβω ἕνα σύντριμμα τοῦ ναυαγίου.

. . . . . .

Ἤκουσα βήματα εἰς τὴν σκάλα, ἕνα βῆμα ἐλαφρὸν καὶ ἕνα ἄλλο πολὺ βαρύ. Ἡ πόρτα ἤνοιξε καὶ ἡ γυναῖκά μου ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον μὲ ἕνα φρουφροῦ μεταξωτῶν καὶ μὲ ἕνα ὡραῖο χαμόγελο, εἰς τὴν σκέψιν τῆς αἰφνηδίας ἐμφανίσεώς της.

—Ἐ λοιπὸν ἀγαπητέ μου! Ἰδοὺ ἐγὼ τέλος! Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου ἠσθανόμην τὴν μεγάλην αὐτὴν χαρὰν νὰ σὲ ἐκπλήξω.

Μὲ ἐφίλητε κατὰ καθῆκον καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν καθρέπτην

—Ὦ! πῶς εἶμαι! ὡραῖες μᾶς κάμνουν τὰ ταξείδια.

Ἐδιόρθωσε τὰ μαλλιά της, ἐξεσκόνισε τὸ φόρεμά της καὶ ἔπειτα ἦλθε καὶ ἐκάθισε κοντά μου καὶ ἔπιασε τὸ χέρι μου.

—Ἔλα νὰ σὲ δῶ καλά, εἶπε καὶ μὲ ἔφερε κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον. Ἀλλὰ εἶσαι πολὺ χαλασμένος, ἀγαπητέ μου, δὲν ἐπεριποιήθηκες καθὼς φαίνεται διόλου τὸν ἑαυτόν σου, θὰ ἔφαγες ἀπὸ τὰ φαγητὰ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς Ἰταλικης κουζίνας, καὶ ἔχεις βεβαίως καὶ κάποιαν λύπην εἰς τὴν καρδιά! Μὰ πές μου λοιπόν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία νὰ μὲ δῇς σὲ κατέτρωγε! Ὦ! ἔπειτα ἀρκεῖ νὰ κάθεσαι μέσα σὲ τέτοιο σπίτι γιὰ ν' ἀρρωστήσῃς! Ἐνόμισα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ φάσω ζωντανὴ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας αὐτῆς, καὶ πεινῶ φοβερά! Θ' ἀφήσωμεν τὰ πράγματά μου ἐδῶ (πλήρωσε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὴν παρουσίαν του) ἔπειτα θὰ μὲ ὁδηγήσῃς νὰ γευματίσωμεν κάπου. Ἠμποροῦμεν νὰ πᾶμε νὰ φάγωμεν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, εἶνε ἀκριβῶς ἡ ὥρα τοῦ table d' hôte. Ἔπειτα θὰ ἔλθωμεν νὰ ἑτοιμάσωμεν τὰ πράγματα, καὶ θὰ ζητήσωμεν νέαν κατοικίαν. Θὰ φροντίσῃς αὔριον νὰ μεταφέρῃς τὰς εἰκόνας σου. Πόσοι πίνακες! Εἶπε μὲ ἔκπληξιν κυττάζουσα μίαν στιγμὴν ἀπὸ τὴν μεσοανοικτὴν πόρταν, μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου. Ἀλήθεια, φαίνεται ὅτι εἰργάσθης πολύ! Ἐὰν ἤρες τὸν καιρὸν ἔπειτα ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν νὰ κάμῃς καὶ κόρτε, βέβαια δὲν θὰ εἶνε τίποτε σπουδαῖον. καὶ σὲ συγχωρῶ!...

«Θὰ πᾶμε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἐξηκολούθησε. Θυμᾶσαι ἐκεῖ ἐπήγαμεν καὶ ὅταν ἐκάναμεν τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου μας καὶ ἦτο θαμμάσιον ξενοδοχεῖον. Ἐπέρασα ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα, ἐνῷ ἠρχόμουν, καὶ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔχει κόσμον καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε εὐχάριστον· ὁ κόσμος μὲ διασκεδάζει φοβερά! Ἔπειτα ἔφερα ἕνα σωρὸ ὡραῖες τουαλέττες! Μὴν σουφρόνῃς τὰ φρείδια σου, ἀγάπη μου: δὲν ἦσαν πολὺ ἀκριβές. Οἱ παρισινοὶ συρμοὶ σὲ ἀφίνουν ψυχρόν, ἀλλ' ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶνε τὸ ἴδιο.

Ἀργότερα, ὅταν ἐδοκίμαζε τὰ φορέματα αὐτά, ἐπροσπάθησα νὰ τὰ ἐπαινέσω ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα· ἠδυνάμην νὰ εἴπω εὐσυνειδήτως ὅτι τῆς ἐπήγαιναν θαυμάσια, διότι τὸ εἶδος τῆς ὁμορφιᾶς της ἦτο τέτοιο, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ φορέσῃ ὅλα ὅσα ἐφαντάζετο ὁ νέος συρμός. Μὲ τὰ καλοκαιρινὰ αὐτὰ φορέματα τὰ ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ στολισμένα μὲ χίλια ἀέρινα στολίδια ἐφαίνετο σὰν ὡραία πεταλοῦδα ἕτοιμη νὰ πετάξῃ.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας μὲ ἠρώτησε.

— Μήπως σκοπεύῃς νὰ μὲ κρατήσῃς ἐδῶ, διὰ παντός;

— Τόσον μόνον ὅσος χρόνος μοῦ χρειάζετε διὰ νὰ τελειώσω μίαν ἢ δύο μελέτας μου, ἀπεκρίθην συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μείνω μὲ τὸν ἑαυτόν μου μόνος ἂν καὶ αὐτὴ ἡ συντροφιὰ δὲν ἐξήλειφε τὰς τύψεις μου.

— Πῶς ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὴν Βενετίαν μέρη τὰ ὁποῖα δὲν ἐζωγράφησες; ἀπεκρίθη ἀνοίγουσα περισσότερον τὰ ὡραῖα γαλανὰ μάτια της μὲ ἔκφρασιν παιδικῆς ἐκπλήξεως, ἡ ὁποία ἤδη εἶχε πολλὰς ἐπιτυχίας.

— Εἶνε πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνέβαλα μέχρι τῆς σήμερον.

— Ἐ λοιπόν, σοῦ δίδω ἀκόμη μίαν ἑβδομάδα διὰ νὰ ἐργασθῇς εἰς αὐτά. Θὰ προσπαθήσω ὅπως ἠμπορέσω νὰ περάσω καὶ ἐγὼ τὸν καιρόν μου, θὰ εὕρω ἴσως τίποτε διατκεδαστικὰ βιβλία καὶ ἔπειτα θὰ κοιμῶμαι πολύ. Τὰ χρώματά μου εἶνε φρικωδῶς κατεστραμένα ἀπὸ τὴν διαμονὴν εἰς Tourville: ὁ ἀέρας τῆς θαλάσσης σὲ ξηραίνει σὰν μούμια. Ἐσὺ θὰ διεσκέδαζες ὡραῖα ἐκεῖ! Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φανταστῇς τῆς τουαλέττες τῶν κυριῶν, πολύ παράξενες· ἀλλ' ὅμως ἰδεωδῶς ὡραῖες. Φαντάσουν παραδείγματος χάριν μίαν τουαλέττα τριανταφυλλιὰ γεμάτη ἀπὸ πράσινους βατράχους.

— Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὴν φαντασίαν μου, ἀπεκρίθην.

— Ὦ! βεβαίως, ἀλλ' ἦτο θαυμασία! Ἡ φοῦστα ἐκρατεῖτο ἀπὸ μεγάλους βατράχους ἀπὸ πράσινο σμάλτο μὲ μάτια ἀπὸ γρενάτες Εἶχε ἀκόμη ἕνα περιδέραιον ἀπὸ μικρὰ βατραχάκια ἀπὸ σμάλτο, εἰς τὸ καπέλλο της ἕνα μεγάλο βατραχὸ καὶ ἄλλον ἕναν εἰς τὴν ὀμπρέλλαν της ἀνάμεσα ἀπὸ ἕναν σωρὸν φύλλα πράσινα. Ἦτο ἀπλούστατα ἔκτακτη μὲ τὴν τουαλέτταν αὐτήν·

— Ποιά; ἠρώτησα.

— Ἄ! ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ἦτο ἡ κυρία Χ . . τῶν Ποικιλιῶν. Ἐταγούδησε εἰς τὴν λέσχην θαυμάσια τραγουδάκια — λιγάκι ντεκολτὲ καθὼς λέγουν—ἀλλὰ εἰς τὰς πόλεις τῶν λουτρῶν μὲ τὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης αὐτά περνοῦν λαμπρά. Θὰ ἤθελα, πολὺ νὰ ἤξευρα ποῦ ἀγοράζει τὰ γάντια της, ἐξηκολούθησε μὲ ὕφος σκεπτικόν. Ἦσαν ἔκτακτα.

— Κάποιος τῆς τὰ προσφέρει, ἀπεκρίθην.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἐννοεῖς τί θέλω νὰ εἴπω, ἤθελα νὰ γνωρίζω τὸ ἐργοστάσιον.

Ἐπιστρέφαμεν ἀπὸ τὸ Lido, καὶ ἔβλεπα τὴν Βενετίαν νὰ ἐμφανίζεται ὡς ἕνας λωτὸς τριανταφυλλὴς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἥσυχα νερά.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ὁ Πέτρος Andran ἐκύτταζεν ἐρχόμενον τὸν ἐξάδελφόν του Ἰάκωβον Ternet φορτωμένον μὲ τὰ δίκτυα τοῦ τέννυς.

Ἐπροχωροῦσεν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ ὅπου ἦσαν συναθροισμένοι οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι, ἕτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὸ παιχνίδι μὲ τὶς συντροφιές τους.

—Ἐ λοιπόν, εἶπε ὁ Πέτρος, ἡ ἀδελφή μου ὡμίλησε εἰς τὴν δα Arvinson;

Ἡ εἰκὼν τῆς νέας Ἀγγλίδος παρουσιάσθη μεταξύ των. Τὴν εἶχον γνωρίσει πολὺ ὀγρήγορα, εἰς τοὺς καλοκαιρινοὺς αὐτοὺς σταθμούς, ὅπου τὰ πρόσωπα εἶνε πάντοτε τὰ αὐτὰ καὶ ὅπου καθημερινῶς συναντῶνται εἰς τὰ ἴδια κέντρα καὶ αἱ γνωριμίαι εἶνε πολὺ εὐκολώτεραι. Μιὰ ἁπλῆ ἐπίσκεψις τοῦ ἰατροῦ Andran εἰς τὸν κ. Arvinson, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπὸ τὸ σκότι του, εἶχε συσφίξει τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας καὶ συμπαθείας, καὶ ἡ Mabel μὲ τὴν ἁπλῆν καὶ ὑπερήφανον ὀμορφιάν της καὶ τὴν χάριν τοῦ ἐλευθέρου πνεύματός της εἶχε κατακτήσει τοὺς δύο νέους.

Τῆς ἤρεσαν καὶ οἱ δύο, ἂν καὶ ἦσαν τελείως διαφορετικοί: ὁ Πέτρος, ἦτο ὀνειροπόλος, καλλιτέχνης, ἐνθουσιαζόμενος καὶ ἀπογοητευόμενος εὐκόλως· ὁ ἐξάδελφός του Ἰάκωβος ἦτο

χαρακτῆρος σκεπτικοῦ καὶ εἰλικρινοῦς. Ἀπὸ δικαιοσύνην, ἀπὸ λεπτότητα ἀπέφευγε νὰ δείξῃ προτίμησιν διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλ' ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς μὴ διακρίσεως, ἀντὶ νὰ τοὺς εὐχαριστῇ, τοὺς ἤτο εἰς τὸ τέλος μαρτύριον. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ, ἡ φιλία τους θὰ ἐψυχραίνετο καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ καταντοῦσαν νὰ μισοῦνται, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἠγαπῶντο ὡς ἀδελφοί.

Ἡ Ὀδέττη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πέτρου, φίλη τῆς νέας Ἀγγλίδος, προσεφέρθη νὰ τὴν βολιδοσκοπήσῃ ἐπιτηδείως.

— Ἡ δις Arvinson εἶνε μία μυστηριώδης μάγισσα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, ἡ Ὀδέττη δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τίποτε· ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Mabel δὲν θὰ ἀποφασίσῃ νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο μας, ἂν δὲν περάσῃ καιρός· καὶ μὲ λεπτὴν εἰρωνείαν ἐπρόσθεσε: «μᾶς βλέπει πάντοτε μαζῆ· πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ κάμῃ διάκρισιν;

Καὶ ὅμως δὲν ὁμοιάζομεν. Καὶ ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ συγκρίνῃ μ' ἕνα βλέμμα τὸ ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν ἀνάστημά του, τοῦ νευρικοῦ ξανθοῦ, μὲ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἐξαδέλφου του μὲ τοὺς πλατεῖς ὤμους του καὶ τὸ καστανὸν χρῶμά του. Ἀφοῦ ἡ Mabel δὲν ἔδειχνε προτίμησιν, ἔπρεπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν ἄλλον τὸ στάδιον ἐλεύθερον· ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴν εὐτυχίαν του. Τότε πῶς νὰ κάμουν; νὰ τραβήξουν κλῆρον ὅπως κάνουν τὰ μικρὰ παιδιά, ὅταν παίζουν. Διατί ὄχι; τοιουτοτρόπως θὰ ἠνάγκαζον τοὐλάχιστον τὴν τύχην νὰ ὁμιλήσῃ.

—Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Πέτρος μὲ φωνὴν νευρικήν, βοηθῶν τὸν Ἰάκωβον νὰ ἁπλώσῃ καὶ στερεώσῃ τὰ δύκτια τοῦ τέννυς· ἐὰν μετ' ὀλίγον χάσω τὴν πορτίδα θὰ μείνῃς μόνος, ἐλεύθερος νὰ ὁμιλήσῃς εἰς τὴν Mabel. Θὰ προφασισθῶ ὅτι μοῦ ἔγραψαν αἴφνης ἀπὸ τὸ Ἡκρίσι καὶ ἤμουν ἠναγκασμένος νὰ φύγω. Ὅταν δὲν θὰ μὲ βλέπῃς νὰ ὑποφέρω θὰ ἔχῃς ὀλιγωτέρας τύψεις...

—Καὶ ἂν χάσω ἐγώ, νὰ εἶσαι ἥσυχος, εἶπε ὁ Ἰάκωβος, θὰ φύγω.

III

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχετο ἡ δις Arvinson μαζὴ μὲ τὴν Ὀδέττην· ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὴν μέσην καὶ πλησίον εἰς τὴν χωρὶς τύπον καλλονὴν τῆς Ὀδέττης ἡ σοβαρὰ ὀμορφιὰ τῆς Mabel ἐφαίνετο καλλίτερα.

—Ὡραῖος καιρὸς γιὰ τέννυς, εἶπε ὁ Ἰάκωβος σφίγγων τὸ χέρι της.

— Ναί, πολὺ ὡραῖος, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐνῷ διηύθυνε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν Πέτρον.

—Mabel, ἐκλέξατε τὴν θέσιν σας, εἶπε ἡ Ὀδέττη, πηγαίνω νὰ ζητήσω τίς μπάλες μας.

Ἡ Mabel στενοχωρημένη ἐδίστασε διὰ μίαν στιγμὴν ἔπειτα ἐπλησίασε εἰς τὸν Πέτρον. Ὁ Ἰάκωβος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠσθάνθη, ἂν καὶ ἡ ἐκλογὴ ἔγινε κατὰ τύχην, κάτι νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά, ἀλλ' ἡ ὡραία Ἀγγλὶς τὸν ἐκύτταξε μὲ γλυκύτητα. Ἡ Ὀδέττη ἐπανήρχετο ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ Ἰακώβου, ἀντικρὺ τοῦ Πέτρου τὸν ὁποῖον ἐκύτταξε μὲ βλέμμα ἐνθαρρυντικόν. Τῆς εἶχε εἴπῃ τὸ πρωΐ ὅτι θὰ καταφύγουν εἰς τὴν τύχην, ἂν δὲν κατώρθωνε ἐκείνη νὰ μάθῃ τίποτε ἀπὸ τὴν Mabel. Ἡ στιγμὴ λοιπὸν ἐκείνη ἔμελλε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ζωήν των. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἐξάδελφόν της Ἰάκωβον, ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ κερδίσῃ ὁ ἀδελφός της. Τὸ παιχνίδι ἤρχισε. Ἡ Mabel συνειθισμένη ἀπὸ παιδὶ εἰς τὰ τοιούτου εἴδους παιγνίδια ἔπαιζε μὲ ἀκρίβειαν καὶ ψυχραιμίαν· ἡ Ὀδέττη δὲν ἠδύνατο νὰ ρίξῃ μίαν μπάλα, χωρὶς νὰ κάμῃ χιλίας κινήσεις.

Ὁ Πέτρος νευρικὸς ἐγίνετο ἀδέξιος, ἀλλ' ἡ Mabal ἐδιώρθωνε τὸ κακὸν παίξημόν του.

«Gamè» ἐφώναξε ἐκείνη αἴφνης.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ Ὀδέττη ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν λέξιν.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος, ξένοι εἰς ὅτι συνέβαινε ὁλόγυρά τωο δὲν ἐπρόσεχαν παρὰ εἰς τὶς μικρὲς ἄσπρες μπάλες, τὶς τόσον ἀσήμαντες, τῶν ὁποίων αἱ κινήσεις ἔμελλον νὰ κάμουν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν των.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε κερδίσει τὸ πέμπτον παιχνίδι. Ἡ δὶς Arvinson, ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἀπέναντί του τοῦ ἔδιδε θάρρος καὶ ηὔξανε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ κερδίσῃ· θὰ ἐκέρδιζε, περὶ αὐτοῦ ἦτο βέβαιος. Ὁ Πέτρος ἔχανε πολλὲς μπάλες, ἡ Ὀδέττη τὸν παρεκίνει διὰ τοῦ βλέμματος νὰ προσέχῃ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κερδίσῃ, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐννόησε καὶ τόσον ἐταράχθη, ὥστε ἔχανε συνεχῶς. Ὁ ἱδρὼς ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ὠχρὸν μέτωπόν του καὶ τὰ χέρια του ἐκινοῦντο ὡς ἀνθρώπου πνιγομένου.

Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Ἰακώβου ἔπεσε. Τὸ ὠχρὸν αὐτὸ πρόσωπον τὸν συνεκίνησε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ αἰσθήματα γενναῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐφαντάζετο ὅτι εἶχε. Ἐπιθυμία εὐγενὴς, ἡ ὁποία ὅμως τοῦ ἐκόστιζε πολύ, τὸν ἐκυρίευσε, νὰ προσπαθήσῃ νὰ χάσῃ ὅ,τι ἐκέρδισε, ὥστε ὁ Πέτρος νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Καὶ ὅλη του ἡ σκέψις ἦτο πῶς νὰ προστατεύσῃ τὸν ἀδύνατον Πέτρον, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε ἐμπρός του νὰ ὑποφέρῃ τόσον.

Ὁ Πέτρος πολὺν καιρὸν ἀσθενὴς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ μίαν τέτοιαν λύπην. Ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του: θὰ ἐθυσιάζετο. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ χάνῃ μὲ τέχνην, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ὑποψιασθῇ τὴν ἀπόφασίν του. Ἀπεναντίας ἡ Ὀδέττη ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις της, ἡ ἀδεξιότης τοῦ ἐξαδέλφου τῆς τὴν ἐξέπληξε εἰς τὴν ἀρχήν, ἔπειτα ὁ ἡρωισμὸς αὐτὸς τὴν συνεκίνησε, ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κερδίσῃ παρὰ τὴν θέλησίν του, ἐναντίον τοῦ Πέτρου, τὸν ὁποῖον προτιμοῦσε, ἀλλὰ τὸ ἤξιζε.

Τὸ ἕκτον παιχνίδι διήρκεσε πολὺν ὥραν. Ἡ Mabel ἔχασεν ἕνα κτύπημα καὶ ἐκέρδισε ἄλλο, ἀπὸ δὲ τὸ τελευταῖον ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη των. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο κύριος νὰ κάμῃ ὅπως ἤθελε. Τί θ' ἀποφάσιζε; Ἡ Ὀδέττη μὲ ἀγωνίαν ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοήν της.

Ἡ Mabel ἔρριξε τὴν μπάλα της, ὁ Ἰάκωβος τὴν ἔπιασε, ἀλλὰ τὴν ἔρριξε μὲ τέτοια τέχνην, ὥστε νὰ χάσῃ. Μόλις εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα ἠσθάνθη μέγα κακὸν εἰς τὴν καρδιά του, τὴν αἴσθησιν τοῦ ἀδιορθώτου.

Τὰ συγχαρητήριά μου, εἶπε ἡ δὶς Arvinson, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ παιχνίδι, αὐτὸ θά πῇ νὰ χάνῃ κανεὶς ἐντίμως.

Ὁ Πέτρος πολὺ ὠχρὸς ἀκόμη, προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν χαράν του· ὁ Ἰάκωβος τοῦ ἐμειδίασε καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, ἐπισφραγίζων μὲ τὸ κίνημα αὐτὸ ὅλην τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός του.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν φωτίζων τὴν σκοτεινὴν θάλασσαν μὲ χρυσᾶς γραμμάς. Ἡ Ὀδέττη ἐν ἀμηχανίᾳ ἐπρότεινε ἕνα περίπατον εἰς τὸ δάσος τῶν πεύκων.

—Ὄχι, σήμερα εἶνε ἡ σειρά μου.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μάβελ, προηγηθέντες τῆς Ὀδέττης, ἡ ὁποία ἔμεινε θαυμάζουσα τὴν φύσιν, προχωροῦσαν πρὸς τὸ δάσος. Τὸ βραδεινὸ ἀεράκι τοὺς ἔφερνε τὸ ἄρωμα τοῦ θαλασσίου χόρτου καὶ τοῦ ρετσινιοῦ, τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος καὶ τῆς ζωῆς. Ὁ Ἰάκωβος ἀπεμακρύνετο, φέρον μαζῆ του τὴν λύπην τῆς χαμένης Εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἦτο βέβαιος δὲν θὰ ἐπανεύρισκε. Ἐπῆγαινε ὅμως μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ....

Καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον. (Michèle Savry)

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν, **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

Πιανίνο εἰς λαμπρὰν κατάστασιν ἐνοικιάζεται. Πληροφορίαι ὁδὸς Ναυαρίνου ἀριθ. 10.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ